

1 december 2021

Adventstid

Barnen tycks ha ett särskilt förhållande till advents- och jultiden. Det finns uppenbara skäl till det såsom den höga mysfaktorn, goda sötsaker och förhoppningen om julklappar under granen. Jag tror dock att det finns ytterligare en anledning som kanske övertrumfar alla de övriga. Det har inte med barnen utan med oss vuxna att göra.

Barn är alltid mycket uppmärksamma på föräldrarnas och andra vuxnas medvetna och omedvetna förhållningssätt. Få saker bringar ett barn större lycka och trygghet än när föräldrarna ser på varandra med varma blickar. När det nu glöder av förundran i de vuxnas ögon i advent och jul blir upplevelsen starkare också för barnen. Det är svårt att fånga de där blickarna i ord men nog har det med förundran att göra. Förundran tycks inte mattas med åren. Snarare tvärtom. De äldre generationerna tycks än mer tagna av adventstidens och julens skeenden och allt som hör dem till.

Jag skall aldrig glömma då jag som ungdomsledare gick ut med en julblomma till en 97-årig församlingsmedlem. Med sina yttre ögon såg hon nästan ingenting, men hennes inre syn var glasklar och vi befann oss på helig mark när jag läste julevangeliet för henne. Hon nickade med i de ord hon säkert kunde utantill med blicken i fjärran. När jag läst klart utbrast hon: Det är som att det är nytt varje år!

Den enklaste glädjen tycks öka i takt med att vi tar in livets begränsningar och vår dödlighet i beräkningen. Att ännu en gång få vara med under min stund på jorden stämmer till vördnad och tacksamhet.

Är förmågan till förundran nyckeln till ett liv där cynism och slentrian hålls stängna? Ibland behöver vi till viss del tona ner våra känslor för att troget bära de uppdrag som blivit oss givna men det är inget tillstånd att bosätta sig i.

Något av det dyrbara jag lärt mig av mina systrar och bröder i vår kommunitet är förundran och tacksamhet där den eukaristiska glädjen är en ständig källa till liv i gemenskap med Gud och med varandra. Kyrkans år hjälper oss att genom Kristi liv röra oss i tillvarons nödvändiga rytm av arbete och vila, vardag och helg, fasta och fest. Så rustas vi att också möta årstidernas skiftningar i trons liv.

Ett tidigt minne jag bär av att bli berörd ända in i själen av en musikupplevelse har med den här tiden på året att göra. Jag har förstått att jag delar den här upplevelsen med flera i min generation. Kanske har varje generation liknande kollektiva minnen hämtade ur populärkulturen från den tidiga barndomen.

Det var lagom till advent år 1987 som jag tappade andan framför musikprogrammet *Listan* med Annika Jankell som programledare. För första gången kunde världen, eller åtminstone Sverige, höra gruppen Triad stämma in i orden ”Tänd ett ljus och låt det brinna. Låt aldrig hoppet försvinna”: Lasse Lindbom, Janne Bark och Niklas Strömstedt sjöng hjärtana ur kroppen på ett sätt som man nog bara kunde göra på 80-talet i samma anda som *We are the World*. De menade vartenda ord när de sjöng om fred på jorden och om ett tändt ljus för jordens barn. När samma sång nu dyker upp i högtalarna i ett sterilt köpcentrum redan i slutet av oktober då julkommersen numera drar igång, är väl inte känslan längre riktigt densamma hos mig.

Som predikant skall jag erkänna att jag inför advent vissa år kunnat uppleva ungefär samma känsla. Är det redan dags igen! Hur skall jag kunna säga något om Jesus och åsnan utan att det blir klichéartat.

När jag så går in i bibeltexterna igen och låter dem drabba är det som att de är skrivna för just det här året. För en tid som denna.

När jag skummar igenom mitt lilla bibliotek av predikningar över första advent ser jag att det varje år funnits tecken i tiden som kunnat tolkas och ställas i ljuset av Pilatus bepansrade väg och Jesu vapenlösa väg.

Vi kan inte närma oss händelsen då Jesus rider in i Jerusalem om vi inte först läst profeten Sakarjas nionde kapitel:

Ropa ut din glädje, dotter Sion,
jubla, dotter Jerusalem!

Se, din konung kommer till dig.
Rättfärdig är han, seger är honom given.
I ringhet kommer han, ridande på en åsna,
på en ung åsnehingst.
Jag skall förinta alla stridsvagnar i Efraim,
alla hästar i Jerusalem.
Krigets vapen skall förintas.
Han skall förkunna fred för folken,
och hans välde skall nå från hav till hav,
från floden till världens ände.

Jesu födelse och liv är omgärdat av profetior. Vissa profetior har Jesus ingen som helst möjlighet att själv påverka, såsom att han föddes i Betlehem, eller att han kom att förrådas för 30 silvermynt. Men i andra fall är det snarare så att han högst medvetet går in i ett profetiskt skeende.

Så är det med åsnan som han frågar efter och rider på när han gör entré genom Jerusalems gator. Det här visade sig vara sista chansen för Jesus att uppfylla orden före Kristi påsk. Nu eller aldrig var tiden inne för intåget på åsnans rygg i linje med Sakarjas ord.

Över tvåhundra femtio tusen judar har samlats för att fira påsk i Jerusalem. Vad är det man firar? Jo, att deras Gud hörde de förtrycktas böner och befriade folket från Faraos slaveri. När nu Jesus med öppna ögon kliver rakt in i Sakarjas profetia visar Jesus att han är den de väntat på och att det rike han talat om skall utbredas genom andra medel än med stridshästar och vapen. Likväl kommer krafterna och makterna att bekämpas.

Folket på gatorna tolkar signalerna rätt och viftar med palmblad som kommit att bli en symbol för Israels befrielse och ropar:

Rädda oss!

Kom med hjälp!

Hosh i ana!

Och de låter orden ur den 118:de psalmen ta vid: "Välsignad är han som kommer i Herrens namn!"

Det tar inte ens en vecka från palmsöndagens segermanifestation så är hotet och upprorsmakaren Jesus röjd ur vägen...

... men det var en kortvarig seger för den världsliga ockupationsmakten. "Bana väg för Herren" "Gör vägen rak", har Jesaja profeterat. Den väg Jesus rider på leder inte bara in genom Jerusalems gator och gränder utan också rakt ned i dödsriket där dödens makt i evighet mister sin udd genom den utblottades seger.

Han kommer ur graven med byte,
och skuggornas boning blir ljus
och gravarnas slumrare väckas
till liv utur seklernas grus.

På tröskeln till advent blir det tydligt att kyrkoårets slut och början överlappar varandra. Adventstiden talar till oss om en flerfaldig ankomst.

Adventstiden börjar i slutet och slutar i början.

Slutet – hela kosmos förvandling.
Början – inkarnationens mysterium.

De profetiska texterna manar till besinning och omvändelse, men också till att bereda oss såväl som väntande brud som havande moder.

Hosiannaropen klingar i ett ”redan nu men ännu inte” i väntan på Gudsrikets fullbordan. Vi hälsar Kristus Konungen som skall bli allt i alla vid tidens slut, samtidigt som vi tar emot barnet i Betlehem.

Gud nöjde sig inte med att befinna sig på avstånd till den mänsklighet han skapat och älskar, utan föddes som människa in i den här världen med alla dess begränsningar.

Från krubban till korset visar Gud i sin kärlek vad det är att segra i och genom det sköra. Den värnlösa och utgivande makten besegrar den stolta och självtilräckliga.

När vi förbereder oss för Jesu födelses fest behöver vi inte förhålla oss till Betlehem som en historisk händelse utan som något som sker här och nu. Det gäller också intåget i Jerusalem. Om en åsna kan bära Jesus till andra så kan människan också göra det. Också om ditt och mitt liv kan det sägas: Herren behöver dig! Också i ditt och mitt hjärta kan krubban beredas för Jesu födelse. Det är värt sina förberedelser.

För många av oss är första advent och juldagarna fyllda med traditioner och anor. En sådan helg kan fungera som något av en avstämning. Vart har livet fört oss

sedan förra året? Ett år kan uppfattas så olika. För vissa av oss har det på det personliga planet varit ett år i raden av andra, för andra har någon av livets stora förändringar ägt rum och inget är som det brukar. I en gemenskap som vår kan vi med säkerhet veta att vi bär med oss väldigt olika sinnesstämningar och erfarenheter in i helgerna. Vi ber särskilt för alla er som drabbats av sorg och saknad.

För oss som samlad gemenskap har det varit ett speciellt år där vi behövt möta och hantera förändrade förutsättningar.

Utan att hemfalla åt nostalgi kan vi då behöva vila i det bekanta och återkommande för att också få kraft att söka nya vägar. Ta vara på dagarna och relationerna som erbjuder igenkänning. Det som tidigare väckt vår förundran kan skänka oss den blick av värme och förundran vi behöver för att se hur ljuset och hoppet möter oss i det som ännu väntar.

Generalkapitel 2022

Den gångna lördagen möttes styrelsen på Nya Slottet för ett ordinarie möte. En av frågorna för beslut gällde Generalkapitlet. Ordförande Robert Magnusson hälsar:

Det resultat som kom in via omröstning utifrån vår önskan om återkoppling på de föreslagna datumen och plats för nästa års Generalkapitel ger inget resultat där något av alternativen tydligt överväger. Styrelsen har gjort en samlad bedömning och beslutat att förlägga nästa års Generalkapitel till Nya Slottet Bjärka-Säby 28-31 juli 2022. Planera in de dagarna i er kalender redan nu så återkommer vi med detaljerat program i början av det kommande året.

Med önskan om en rik adventstid!

Guds frid

